శేషలేఖ

శంకరం మాస్టారు చేతి గడియారం చూసుకున్నారు. మధ్యాహ్నం మూడు గంటలు కావచ్చింది. అంటే, యింకో ముప్పావు గంటలో విమానం న్యూయార్కు చేరుతుందన్నమాట! ఎక్కడ నిడుమోలూ ఎక్కడ న్యూయార్కు? దైవలీల అంటే యిదే!

తన చిన్నప్పుడు నిడుమోల్లో సెకండరీ స్కూలు కూడా లేదు. ఆరో తరగతి చదువుకోసం పక్కనున్న ఎలకుర్రు రోజూ పంపేందుకు అమ్మా నాన్నా అరవైసార్లు ఆలోచించారు. అలాంటిది తన రెండో కొడుకు కృష్ణమూర్తి హైదరాబాదొచ్చి విమానం ఎక్కిస్తూ ధైర్యంగా వెళ్ళిరమ్మన్నాడు. కొడుకే తండ్రికి ధైర్యం చెప్పాడంటే రోజులు మారాయనక తప్పదు. నిజమే, ప్రపంచం మారిపోయింది. బందరెళ్ళి చిన్న పని చూసుకుని రాత్రి వుండి తిరిగివచ్చేటంత వ్యవధిలోనే విమానం అమెరికా చేరుకుంటోంది. పట్టుమని ఇరవై గంటలు కూడా లేదు. బొంబాయి నుంచి తొమ్మిది గంటల్లోనే విమానం లండను వచ్చేసింది. లండన్లో గంటన్నరసేపు ఆగింది. శంకరం మాస్టారు విదేశం వెళ్ళడం అది మొదటిసారి. అసలు విమానం ఎక్కడం కూడా అదే మొదలు. నమ్మలేనంత ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఇంగ్లండు గత చరిత్ర కళ్ళకు కట్టినట్టయింది. ఇక జాగ్రఫీ సంగతి చెప్పనక్కర్లేదు. అది ఆయన అభిమాన విషయం. సోషల్ స్టడీస్ టీచరుగా కృష్ణాజిల్లా మొత్తంమీద మంచి పేరుంది. బేగంపేట విమానాశ్రయం నుంచి బయలుదేరింది మొదలు శంకరం మాస్టారు ప్రతి వూరూ, ప్రతి ప్రాంతం తనను పలకరించిన అనుభూతి పొందారు. ముప్ఫై అయిదేళ్ళపాటు పిల్లలకి చెప్పిన పాఠాలు చెవుల్లో మారుమోగాయి.

బొంబాయి సహారా ఎయిర్పోర్టు నుంచి అదే విమానం ఆకాశంలోకి దూసుకుపోయినప్పుడు 'జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసీ' అన్న సూక్తి పదేపదే గుర్తుకొచ్చింది.

ఒంటరిగానే ప్రయాణించవలసి వచ్చినందుకు బాధగానే వుంది. వెంట ఎవరొస్తారు?

అసలు తాను యిలా బయలుదేరడమే ఒక వింత. తనవంటి సామాన్య కుటుంబీకుడి కిది సాహసమే. పదీ పరకా కాదు. ఏడు వేల రూపాయల టికెట్టు ఒక్క రావడానికే. ఇంత డబ్బు ఎందుకు ఖర్చు చేయడం అంటే కృష్ణమూర్తి విన్లేదు. అన్నగారి మాట అక్షరాల పాటించడం అతని స్వభావం. అన్న రామచంద్రం తమ్ముడికి వివరంగా ఉత్తరం రాశాడు. స్పాన్సరు కాగితాలు పంపాడు. డబ్బు

యేర్పాటు చేశాడు. ఏ యే పత్రాలు ఎలా సమకూర్చుకోవాలో విడమరిచి తెలియజేశాడు. కాబట్టి ఒకసారి వెళ్ళి వాళ్ళని చూసిరావడం మంచిదని కృష్ణమూర్తి అభిప్రాయం. అందులోనూ అన్న కాస్త పురమాయిస్తే చాలు, గంపెడంత అట్టహాసంతో ఎలాంటి లోటు రానీయకుండా చేయడం కృష్ణమూర్తికి అలవాటు. వెళ్ళేది కన్నతండ్రి. పంపమన్నది అన్నగారు. పాస్‌పోర్టు కోసం, వీసా కోసం, ఫారిన్ ఎక్ఛేంజి కోసం అతలాకుతలం అయ్యాడు. అనుకున్న పని సానుకూలమయ్యేదాకా నిద్రపోని నైజం కృష్ణమూర్తిది. అమెరికా వస్తున్నప్పుడు మంచి డ్రస్సు ఉండాలని రామచంద్రం చూచాయగా రాయడంతో యేకంగా సూటే కుట్టించాడు తండ్రికి. అరవై దగ్గర పడుతున్న తనకిప్పుడు సూటెందుకంటే కృష్ణమూర్తి వినిపించుకుంటాడా?

శంకరం మాస్టారి చూపులు తను వేసుకున్న సూటుపైకి మళ్ళాయి. పక్క ప్రయాణీకు లెవరైనా తనను గమనిస్తున్నారేమోనని అటూ యిటూ చూశారాయన. ఎవరి గొడవలో వాళ్ళున్నారు. అది ఒకందుకు నయమనిపించింది. ఎప్పుడో పెళ్ళిలో ముదురు గోధుమరంగు చారలతో ఒక సూటు కుట్టించారు. వేసుకుంటే యెబ్బెట్టుగా తోచేది. డి.ఇ.ఓ. వస్తే మాత్రం తప్పకుండా వేసుకునేవారు శంకరం మాస్టారు. అప్పుడు అందరికీ తెలిసేది స్కూలు ఇన్‌స్పెక్షన్ జరుగుతుందని. తర్వాత సూటు పాతదైపోయింది. గవర్నమెంటు స్కూలు టీచర్‌గా పనిచేసినంతకాలం పొడుగు చొక్కా పంచె, ఉత్తరీయం వదల్లేదు. కిందటేడు రిటైరయ్యాక బయటకెళ్ళేటప్పుడు తప్ప యింట్లో వేషం పట్టింపులేదు. సొంత యిల్లు, సొంత ఊరు. చిన్న కొడుకు కృష్ణమూర్తికి వున్న వూళ్ళోనే చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది. పెళ్ళయింది. పార్వతి గుట్టుగా సంసారం చక్కబెట్టుకునే నేర్పున్నమ్మాయి. మనవరాలు లావణ్య బంగారు బొమ్మ.

ఆలోచన్లు సొంత వూరుమీదికి పోకుండా శంకరం మాస్టారు నిగ్రహించుకున్నారు.

మరి కొంతసేపట్లో న్యూయార్కు చేరుకోబోతున్నారు. చదివిన సంగతులన్నీ స్ఫురణకు వస్తున్నాయి. తను ఢిల్లీ కూడా ఎన్నడూ చూడలేదు. మద్రాసు మాత్రం దక్షిణదేశ యాత్రల సందర్భంగా రెండుసార్లు చూసే అవకాశం లభించింది. కోరిక వున్నా ఉత్తరదేశ యాత్రలు చేయడం పడలేదు. ఇక ఒంటరిగా ఆ యాత్రలు జరపడం అసంభవం. ఒంటరితనం అనగానే గుండె చెరువైపోయింది. తమాయించుకున్నారు.

అనుకోకుండా యీ మహాయాత్ర తటస్థపడింది. న్యూయార్కు మహానగరం. జనాభా రెండు కోట్లపైనే. అన్నీ పెద్ద పెద్ద భవంతులే. వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్ భవనం నూటపది అంతస్తులు. రాక్ ఫెల్లర్ సెంటర్, లింకన్ సెంటర్, చైనా టౌన్ చూసితీరాలి. మన్‌హట్టన్ దీవిని కలిపే జార్జి వాషింగ్టన్ బ్రిడ్జి అద్భుతంగా వుంటుందట.

రామచంద్రం యీ విశేషాలన్నీ తప్పక చూపిస్తాడు. తనకేలోటు వుండదక్కడ. కోడలు జానకి నిజంగా సీతమ్మతల్లి వంటిది. మనవడు ఆదిత్య న్యూయార్కులోనే పుట్టాడు. వాణ్ణి యింతవరకు చూడనేలేదు. వాడు సిసింద్రీ అని రామచంద్రం వుత్తరాలనుబట్టి తెలుస్తోంది.

శంకరం మళ్ళీ గడియారం చూసుకున్నారు. పది నిమిషాల్లో న్యూయార్కు వచ్చేస్తుంది. పాస్‌పోర్టు, మనీపర్సు వగైరా తడిమి చూసుకున్నారు. భద్రంగానే వున్నాయి.

కొడుకునీ, కోడల్నీ చూసి చాలాకాలమయింది. వాళ్ళని చూడగానే వుద్వేగం ఆపుకోగలగడం సాధ్యమేనా? గుండెల్లో అలలెత్తుతున్న వేదన తగ్గుతుందా? మరింత విజృంభించి తనను ముంచెత్తుతుందే! గాంభీర్యం తెచ్చిపెట్టుకునే ప్రయత్నం చేశారు శంకరం మాస్టారు. కృష్ణమూర్తి మరీమరీ చెప్పాడు - అన్నయ్యని చూడగానే మనసును అదుపులో పెట్టుకునే ప్రయత్నం చేయమని. మమతలూ మనసూ మనం చెప్పినట్లు వింటాయా?

కొద్దిక్షణాల్లో విమానం న్యూయార్కు చేరుకుంటోందని తెలియజేశారు. శంకరం మాస్టారికి ఆతురత పెరిగిపోతోంది.

విమానం రన్వేమీదికి దిగింది. సంబాళించుకుని హ్యాండ్‌బాగ్ చేతిలో పట్టుకున్నారు. అక్కడ ఎక్కువ నడవవలసిన పనివుండదు. అన్నిటికీ యాంత్రిక సౌకర్యాలుంటాయి.

లాంజిలోకి రాగానే ఎదురుగా రామచంద్రం, కోడలు జానకి, మనవడు ఆదిత్య కనిపించారు. శంకరం మాస్టారు చుట్టూవున్న జనాన్ని మరిచిపోయారు. గుండెల్లో సముద్రాలు ఘూర్ణిల్లుతున్నాయి. మెదడులో అగ్నిపర్వతాలు బద్దలైన చప్పుళ్ళు వినిపిస్తున్నాయి. తలలో భూకంపం వచ్చినట్లయింది.

రామచంద్రం తండ్రిని కౌగలించుకుని 'నాన్నా! అమ్మేది.... అమ్మేది.... అమ్మేది?' అని బావురుమన్నాడు.

శంకరం మాస్టారు 'నాన్నా రామచంద్రా! రామచంద్రా!" అని పెద్దగా రోదించసాగారు.

★ ★ ★

హాలులో పడుకున్న తండ్రి నిద్రలో పెద్దగా కలవరించడం విన్న కృష్ణమూర్తి; పార్వతి ఖంగారుపడి గబగబా వచ్చారు. శంకరం మాస్టారి గుండెలు ఎగసిపడు తున్నాయి. కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారుతున్నాయి.

గాబరాతో తండ్రిని కదిపాడు. 'నాన్నా! నాన్నా! గట్టిగా పలకరించాడు నిద్రలేపుతున్నట్టు. కనురెప్పలు మూసుకునే వున్నాయి. కనుగుడ్లు మాత్రం వేగంగా కదులుతున్నాయి.

శంకరం మాస్టారు బదులుపలకలేదు. పార్వతితో 'నాన్నని చూస్తూవుండు, డాక్టర్ని తీసుకొస్తా' అని పరుగెత్తికెళ్ళాడు.

మామగారి ముఖంలో గూడుకట్టుకున్న బాధనీ, శోకాన్ని చూసి పార్వతి విలవిలలాడిపోయింది. నిస్సహాయంగా చూస్తూ వుండిపోయింది విషాదమూర్తిలా. ఎలాంటి కల వచ్చిందో ఆమె వూహించలేకపోయింది.

డాక్టరు వచ్చి పరీక్ష చేశాడు. బ్లడ్ ప్రెజర్ కొలిచాడు. నాడి చూశాడు. కనురెప్పలు పైకెత్తి పరిశీలించాడు. ఆయన ముఖంలో ఉత్సాహం లేదు.

'నాన్నగారు రాత్రి బాగా నిద్రపోయారా?' అడిగాడు కృష్ణమూర్తిని.

'ఎందుకనో ఈ పూట నిద్ర రావడం లేదు. రామచంద్ర వుత్తరం రాశాడుగదా! సమాధానం రాయాలి. నువ్వు రాస్తున్నావుగా, నేను కూడా రాస్తాను' అని చాలా రాత్రివరకు వుత్తరం రాస్తూనే వున్నారు. అంతకీ 'పడుకోండి నాన్నా! రేపు పూర్తి చేయొచ్చుగా, పదకొండవ్వొచ్చిందని నచ్చచెప్పాను' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

డాక్టరు యింజక్షన్ యిచ్చాడు.

శంకరం మాస్టారి ముఖాన్ని తేరిపార చూస్తూ 'నాన్నగా రీమధ్య ఎలా వుంటున్నారు?' ప్రశ్నించాడు.

'ఏం చెప్పమంటారు డాక్టర్? అమ్మపోయిందిగదా! అప్పట్నుంచి ఆయనకి తీరని దిగులు. ఆవేదన ఎలా తీర్చగలం? లోలోపల కుమిలిపోతున్నారు. అన్ని విధాల నచ్చచెప్పినా తీరే బాధ కాదు.'

'చాల తీవ్రమైన ఒత్తిడికి లోనవుతున్నట్టుంది.'

'నిజమే డాక్టర్! అమ్మ పోయిన తర్వాత అన్నయ్య రాలేకపోయాడు. అన్నయ్యని చూడలేదని బెంగ మరోపక్కన నాన్నని వేధిస్తోంది.'

'కృష్ణమూర్తీ! మీరు ధైర్యంగా వుండాలి. మరో అరగంటలో స్పృహ రాకపోతే మనం నాన్నగారిని బందరు తీసుకెళ్ళడం మంచిది. అతి తీవ్రమైన మానసిక సంఘర్షణ మూలంగా మెదడు నరాలు చిట్లే ప్రమాదముంది. మనిషి కోమాలోకి పోవచ్చుకూడా.'

'డాక్టర్! మా నాన్నని కాపాడండి డాక్టర్! అమ్మ వెళ్ళిపోయింది. నాన్న కూడా లేకపోతే ...' కృష్ణమూర్తి కంఠం రుద్ధమయింది.

పార్వతి కూతుర్ని దగ్గర తీసుకుని కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ 'ఊరుకోండి. మామగారికి తప్పకుండా స్పృహవస్తుంది' అని వూరడించింది.

'కృష్ణమూర్తీ! అలా అధైర్యపడకూడదు. అన్నీ తెలిసినవాడివి. మనం బందరు తీసుకుకెళ్దామని చెప్పాగా. సంగతి తెలుసుకుంటావని అన్నా.'

'అయితే నే వెళ్ళి షావుకారుగారి కారు అడిగి తీసుకొస్తా. నాన్నంటే ఆయనకి చెప్పలేని అభిమానం. తప్పకుండా యిస్తారు.'

'తెల్లారొచ్చింది. షావుకారు ఈ పాటికి లేస్తారు. వెళ్ళిరా. నేను చూస్తూంటాను.'

'పార్వతీ! ఈలోగా కావలసినవి సర్దు. నువ్వు కూడా వద్దువుగాని.'

కృష్ణమూర్తి కారుకోసం వెళ్ళాడు.

పార్వతి కావలసినవి సర్దేపనిలో వుంది.

డాక్టర్ శంకరం మాష్టార్ని మరోసారి పరీక్ష చేశాడు.

అట్టకి పెట్టివున్న కాగితాలు కనిపించాయి. ఆ వుత్తరం శంకరం మాస్టారు రాసింది. ఇంకా పూర్తిగా రాయలేదు. పెన్ను కూడా అక్కడే వుంది. మాస్టారు ఏం ఆలోచించారో, ఎలాంటి మానసిక ఘర్షణ పడుతున్నారో తెలుసుకోవచ్చునని డాక్టర్ వుత్తరం చదవాలనుకున్నాడు.

'నాన్నా రామచంద్రా! ఆశీస్సులు.

నీ వుత్తరం అందింది.

ఈసారి నే నొక్కణ్ణే ఉత్తరం రాస్తున్నాను. మీ అమ్మ రాయడంలేదు. ఇంతకాలం ఇద్దరం రాసేవాళ్ళం. ఆమె అనంత దూరాలకు వెళ్ళిపోయింది.

కనిపెంచిన తల్లి ఎన్నటికీ కన్పించకుండా పరలోకంలోకి వెళ్ళిపోతే బిడ్డల బాధ నాకు తెలుసు నాన్నా! నీకు ఏమి చెబితే వూరట కలుగుతుంది?

చివరి క్షణం వరకూ మీ అమ్మ నీ పేరూ, తమ్ముడి పేరూ పలవరిస్తూనే వుంది. పిల్లలపైన ఏ తల్లికైనా ప్రేమ వుంటుంది. కాని మీ అమ్మకి మీరే లోకం నాన్నా! కూతుళ్ళెవరూ లేని మా యిద్దరికీ కోడళ్ళే కూతుళ్ళయ్యారు. అందుకు మా ముసలి గుండెలు ఎంత ఆనందపడేవో ఎలా చెప్పను.

మీ అమ్మని ఎప్పుడూ పెద్ద వుత్తరం రాయమని అడిగేవాడివి. వానాకాలపు చదువుతో మీ అమ్మ రాసిన తప్పులు దిద్దవద్దని, అవి అలాగే వుంటే చదువుకోవడం చాలా ఆనందమని రాసేవాడివి. అవును. అక్షరాలు తప్పులొచ్చేవి. కాని వాక్యాల్లో తేనె వుండేది. మీగడ వుండేది. అవి మమతల హారాలు నాన్నా!

నీ వేదన అర్థంచేసుకున్నా - అమ్మ మరణవార్త మీకు చేరే సమయానికి నువ్వు పనిపైన మాంచెస్టర్ వెళ్ళినట్టూ, రెండు వారాల తర్వాతే ఆ కబురు విన్నట్లు కుమిలిపోతూ రాశావు. మాంచెస్టర్ వర్తమానం పంపినా అది నీకు చేరనట్టూ, మధ్యలో యితర చోట్లకు వెళ్ళవలసి వచ్చినట్టూ రాశావు. పరిస్థితులలా వచ్చాయి. ఏమిచేయగలం?

రామచంద్రా! ఒక్క సంగతి. ఈ వయసులో నేను ఒంటరివాడనైపోవడం ఎంత దుర్భరమో చెప్పలేను. మీరంతా వుండగా ఒంటరివాణ్ణి ఎలా అవుతానని మీ రడగవచ్చు. నిజమే. నన్ను మీరంతా కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటున్నారు. ఆప్యాయత, అభిమానం పంచుతున్నారు. ఎలాంటి లోటూ లేదు నాన్నా!

ఉత్తరం కొంచెం విశదంగా రాస్తే నా మనసు బరువు కొంత దించుకునే వీలుంటుంది. తీరుబాటు వున్నప్పుడు చదువుకో. ఈలోగా చి. సౌ. జానకి చదువుతుంది. నేనూ మీ అమ్మా పెద్దవాళ్లమైపోయాం. పచ్చని చెట్టుకు రెండు పండుటాకుల్లా వున్నాం. రెండు పండుటాకులు ఒకచోటే వున్నాయి. ఎంతకాలం వుంటాయి? చెట్టంతా వాటిని ప్రాణప్రదంగా చూసుకుంటున్నా ఎల్లకాలం వుండవు. కాలం రాగానే రాలిపోవాలి. అది ధర్మం. రెండింటిలో ఏది ముందు రాలిపోవాలనే సమస్యపైన ఆ ఆకులు వాదించుకునేవి. వాటిచేతిలో ఏముంది నాన్నా?

ఒక ఆకు రాలిపోయింది. మీ అమ్మ శాశ్వతంగా మనల్ని విడిచి వెళ్ళిపోయింది. ఇక ఎప్పుడూ కంటికి కనిపించదు. పోయేటప్పుడు మీ అమ్మ ముఖంలో ఎంత తృప్తో ఎంత ఆనందమో చెప్పలేను. నువ్వు దగ్గరలేవనే చింత తప్ప మరో వెలితి లేదు. సుమంగళిగా వెళ్ళిపోతున్నాననే గర్వం నాకు కనిపించింది. నిజమే. మనదేశంలో సంప్రదాయం అలాంటిది. ఆ సౌభాగ్యం మీ అమ్మకు దక్కింది. అందుకు నేను కూడా గర్వపడుతున్నాను. కాని, ఆ గర్వం చాటున సప్త సముద్రాల హోరు దాగి వుంది, అనంతమైన నిర్జన స్థలంలో ఒక్కణ్ణే నన్ను దిగవిడిచి మీ అమ్మ వెళ్ళి పోయినట్లనిపిస్తోంది. అది పండుటాకు స్వభావం నాన్నా! మరోలా అనుకోవద్దు. మీరంతా నాపై చూపే ఆదరం అంతా యింతా కాదు. అది నా అదృష్టం.

నువ్వు నన్ను న్యూయార్కు రమ్మని రాశావు. జానకి మరీ మరీ చెప్పినట్టు కూడా రాశావు. మీ అమ్మ నన్ను నిర్దయగా వదలిపెట్టినా మీరు నాపైన యింత ప్రేమ చూపడం నా పూర్వజన్మ సుకృతం. తల్లిదండ్రులకి కావలసింది భోగభాగ్యాలు కాదు, పిల్లల నుంచి ఆదరణ, అనురాగం - మా కవి మెండుగా లభించడం మా భాగ్యం.

నిన్నూ, జానకినీ, ఆదిత్యని చూడాలనేవుంది. తల్లి లేని బిడ్డగా మారిన నిన్ను ఓదార్చాలని వుంది. మీ యిద్దరి ఓదార్పు పొందాలనివుంది. నా కన్నీటిని మనవడు ఆదిత్య చిన్నారి చేతులతో తుడిపించుకుంటే నా ఆవేదన కొంతవరకైనా తీరుతుందని నా ఆశ. కొడుకు దగ్గరికి వెళ్ళాలని యే తండ్రికి వుండదు? అక్కడ నాకు అన్ని సౌకర్యాలు వుంటాయి. నిజమే. అక్కడే వుండిపొమ్మన్నావు. సంతోషమే.

కాని, అంత దూరం ప్రయాణం చేయగలనా? ఎప్పుడు యాత్రలు చేసినా మీ అమ్మా నేనూ కలిసి చేశాం. ఒంటరి ప్రయాణం యెరగను. పైగా, నిడుమోలు నా ప్రాణంలో ఒక భాగమైపోయింది. ఈ నీరు, యీ నేల, యీ గాలి నాలో భాగంగా మారాయి. సొంత యిల్లు విడిచిపెట్టగలనా? చిన్నాడు కృష్ణమూర్తిని యిక్కడ ఒక్కణ్ణే వదిలిపెట్టడం యెలా?.......'

ఉత్తరం యింతవరకే రాశారు శంకరం మాస్టారు. పూర్తిచేయలేదు. ఆయన నిర్ణయం చెప్పలేదు. ఆయన ఆలోచన యింకా ఒక నిర్ణయానికి దారితీయలేదు. చదివిన డాక్టరు నిట్టూర్చాడు. మాస్టార్ని మరోసారి పరీక్ష చేశాడు. పరిస్థితి యింకా దిగజారుతున్నట్టుంది.

కృష్ణమూర్తి కారు పట్టుకొచ్చాడు.

అందరూ కలసి శంకరం మాస్టార్ని జాగ్రత్తగా కారులోకి చేర్చారు. కారు బందరు రోడ్డు వెంట వేగంగా పోతోంది. కృష్ణమూర్తి తండ్రి తలను ఒళ్ళో పెట్టుకుని మధ్యమధ్య 'నాన్నా... నాన్నా' అని ఆర్తితో, ఆవేదనతో, ఆశతో పిలుస్తున్నాడు. ఆ పిలుపు భగవంతుణ్ణి వేడుకుంటున్నట్టుంది. తండ్రి ప్రత్యక్ష దైవంగా కనిపించాడు. తన తండ్రిని ఎలాగైనా రక్షించుకోవాలని అతని తపన. 'డ్రైవర్! కొంచెం త్వరగా పోనీ' అని అర్థించాడు.

పరిస్థితి గ్రహించిన డ్రైవరు వేగం పెంచాడు. కారు పెద్దాసుపత్రిలోపల ఎమర్జెన్సీవార్డు దగ్గర ఆగింది. స్ట్రెచర్‌పైన శంకరం మాస్టార్ని పడుకోపెట్టి లోపలికి తీసుకువెళ్ళారు. పరీక్ష చేసిన డాక్టర్లు మెల్లగా వచ్చి కృష్ణమూర్తిని ఓదార్పుగా భుజం తట్టి 'యువర్ ఫాదర్ యీజ్ నో మోర్. ఉయ్ ఆర్ సారీ. సెరిబ్రల్ హెమరేజ్‌తో పాటు కార్డియాక్ అరెస్ట్ కూడా ఏర్పడింది' అన్నారు.

కృష్ణమూర్తికి అంతా చీకటి అలముకున్నట్టయింది. 'నాన్నా... నాన్నా..... నాన్నా' అని రోదించాడు.

శంకరం మాస్టారు బదులు పలకలేదు. రెండో పండుటాకు కూడా రాలిపోయింది.

(ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక - 18-8-'89)